

PUNT DE VISTA

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

Conselldelectors:

Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

De set en set

Marina Llansana Rosich

El ministre se'n va, el cafè es queda

Al mes de juny va morir l'exministre espanyol de la UCD Manuel Clavero, autor del concepte polític que millor ha definit la fallida Espanya de les autonomies: el "café para todos". El model dibuixat per Clavero i el govern Suárez ha estat adoptat per tots els governs espanyols, que, sense excepció, han intentat tractar Catalunya com una comunitat autònoma més, i així negar-nos els drets històrics, el dret de tenir un pacte fiscal diferenciat, o drets tan bàsics de tots els pobles com el dret a l'autodeterminació. I mentre els successius presidents espanyols s'han anat passant el relleu del cafè per a tothom, des del catalanisme s'ha batallat sempre per tenir una relació bilateral amb l'Estat; Catalunya no és una més entre disset. Que el president Aragonès no assisteixi a la conferència de presidents autonòmics de divendres a Salamanca no hauria de ser notícia. No hi pot assistir per una qüestió simbòlica –el president de la Generalitat no és un president autonòmic–, per una qüestió política –després de més de quaranta anys rebutjant el model autonòmic espanyol no tindria cap sentit sortir a la foto d'aquells qui el defensen contra tot sentit de la realitat– i per una qüestió pràctica: els temes que Catalunya ha de resoldre amb l'Estat ja els resoldrà en reunions bilaterals com la de dilluns on es tractaran 56 traspassos pendents, des de la gestió de les beques universitàries fins a la titularitat dels ports i aeroports. Tot plegat és tan obvi que sorprenen molt que des de partits catalans com els comuns diguin que és un "greu error" que Aragonès no hagi anat a Salamanca. És no entendre la lluita del catalanisme polític per seguir existint com a nació una dècada rere l'altra.

EDITORIAL

Un any de la fugida del rei emèrit

■ Quan és a punt de fer un any de la fugida del rei emèrit Joan Carles I a Abu Dhabi, la situació al voltant de la seva figura no solament no ha millorat, com potser pretenien la casa reial i el govern espanyol, sinó que han crescut encara més els dubtes i les sospites sobre les seves finances, els seus comptes corrents en paradisos fiscals i les seves actuacions al marge de la llei, tot al contrari del que caldria esperar d'un cap d'estat democràtic. I és que, malgrat el silenci volgut del rei Felip VI al voltant del paper del seu pare i el distanciament que ha buscat amb insistència, les denúncies i les informacions al voltant de Joan Carles I no han deixat d'aparèixer els últims mesos i

sempre a pitjor. A conseqüència de tot plegat, la casa reial i el govern espanyol tampoc han aconseguit l'objectiu, malgrat la insistència, de demarcar-se de les actuacions sospitoses de Joan Carles I i creixen els dubtes sobre el coneixement que Felip VI podria haver arribat a tenir de les obscures maniobres financeres del seu pare.

L'exili daurat de Joan Carles I, el 'gran cap d'estat' de l'anomenada Transició espanyola, és una vergonya per a la democràcia 'plena' que l'Estat espanyol considera que és, primer perquè suposa una protecció per a l'emèrit que, lluny de casa, sempre es podrà sentir més impune, i després

perquè és una manera matussera de protegir la seva figura, intocable fins no fa tants anys pels mitjans de comunicació, i, de passada, la del seu fill, Felip VI, i la de la monarquia, tallant de soca-rel així qualsevol debat sobre si una república seria una forma d'estat molt més adient per al segle XXI.

Tot plegat ho enrareix encara més el fet que els principals partits espanyols, PSOE, PP i Vox, continuïn bloquejant al Congrés les reiterades peticions d'investigació plantejades per la resta de grups. Una sospitosa unanimitat 'transversal' per defensar la monarquia de qualsevol investigació, com si ja sabessin que el possible resultat els esquitxaria a tots.

La foto

La cartoixa d'Escaladei, al Priorat, ha obert al públic aquest dissabte el claustre major del conjunt monumental. El projecte de restauració i adequació ha enjardinat l'espai central i reconstruït la galeria de tres arcs. Mentrestant, continua la restauració d'altres parts. ■ ACN

La frase del dia

Jordi Puigneró

VICEPRESIDENT DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA

“Si no hi ha avenços, la taula de diàleg no durarà ni dos anys”

Keep calm

El primer llibre que vaig llegir en català va ser *Diccionari per a ociosos*, de Joan Fuster; i el segon, *Epitelis tendríssims*, de la Carme Riera; poc després em vaig assabentar –no sense sorpresa– que hi havia persones (que vivien fora dels manicomis) que afirmaven que aquests dos llibres s'havien escrit en dos idiomes diferents, cap dels quals corresponia al que m'havia ensenyat amb l'ajut de *Teach Yourself Catalan*, d'Alan Yates. I si no hagués estat autodidacte i hagués estudiat el català a una de les 150 universitats arreu del món que l'ensenyen, a cap –cap ni una!– se m'hauria insinuat, ni que fos en privat

Els poliglots monolingües

Matthew Tree

i al cap de vint rondes de cervesa, que Fuster i Riera escrivissin en idiomes diferents del català. Per tant, em va estranyar més que mai quan, el 1981, es va posar un total de tres quilos de Goma-2 a la casa del mateix Fuster, en un intent de matar-lo per haver defensat l'equivalent lingüístic del fet que la Terra és rodona. O que fessin volar el repetidor de TV3 a Mallorca, el 1989; o que, el 2004, una entitat dita el Centro Cultural Mallorquí oferís una quantitat important de diners a qui assassinés l'escriptor mallorquí en català Sebastià Alzamora. Pensava que tots aquests intents violents d'emicolar el català i així fer que el caste-

llà es tornés encara més hegemònic ja eren coses del passat, tal com semblava demostrar el protocol unitari per la llengua signat a mitjan juliol per l'AVL, l'IEC i la UIB. I vet aquí que fa quatre dies en Pablo Casado arriba a Palma per explicar als illencs –amb aquell somriure que delata tant un cinisme sense fissures com una manca d'informació que fa caure de cul– que parlen quatre idiomes, cap dels quals té res a veure amb el català. El que preocupa no és que les seves declaracions eren tan fantàsticament pseudocientífiques, sinó que a l'hora de fer-les no devia saber que estava jugant amb foc real. O potser sí.